

Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.96/2008/ 8. szám

A Magyar Köztársaság nevében !

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2009. évi március hó 24. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége miatt I.r.vádlott és társa ellen indult büntető ügyben a Veszprém Megyei Bíróság 2008. évi szeptember hó 18. napján kihirdetett 1.B.662/2007/15. számú **ítéletét I.r. és II.r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.**

Az eljárás során összesen felmerült 86.724.- /Nyolcvanhatezer-hétszázhuszonnégy/ Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A Veszprém Megyei Bíróság megismételt eljárásban, 2008. április 9. napján és szeptember 18. napján tartott nyilvános tárgyalások alapján hozott és az utóbbi napon kihirdetett ítéletével I.r. vádlottat hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége, II.r. vádlottat hivatalos eljárásban, bűnsegédként elkövetett bántalmazás vétsége miatt ellenük emelt vád alól felmentette. Rendelkezett arról, hogy az első fokú eljárás során felmerült 54.134.-Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen az ügyész háromnapos fellebbezési határidőn belül a vádlottak felmentése miatt, megalapozatlanság okából és hatályon kívül helyezése érdekében jelentett be fellebbezést. Az ügyészi fellebbezés szerint az ítélet azért megalapozatlan, mivel **tanú 1** szavahihetőségének megkérdőjelezése okszerűtlen, az ítélet pontatlan az események időpontját illetően, az a következtetés, hogy a tarkócsapás fájdalommal jár orvosszakértői kérdés, megállapítása nem a bíróság kompetenciájába tartozik, a bejelentés hanganyagának bírósági vizsgálta hiányzik, ezen kívül konkrét okát a

tarkón ütés valószínűtlenségének az első fokú bíróság nem adta meg, ezzel indokolási kötelezettségének nem tett eleget.

A vádlottak és védőjük kihirdetésekor tudomásul vették az első fokú ítéletet.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség Bf.262/2008/1-I. számú átiratában a vádlottak terhére bejelentett fellebbezést fenntartotta és azzal indokolta, hogy az első fokú ítélet az indokolási kötelezettség nagyfokú hiányossága, a bizonyítékok mikénti értékelésének ellentmondásossága miatt felülbírálatra nem alkalmas. A megyei bíróság álláspontja nem volt megismerhető azzal kapcsolatban, hogy a vádlottaknak a cselekmény elkövetését tagadó, a részleteket illetően ellentmondásos nyilatkozatait miért fogadta el, és okszerűtlenül tartotta szavahihetetlennek sértett mindvégig konzekvens vallomását, aki édesapjával egybehangzóan állította, hogy a sötét ruhás, hátul álló rendőr megütötte.

Az időpontoknak és a tanú esetleges ittasságának az első fokú bíróság eltúlzott jelentőséget tulajdonított, attól, hogy **tanú 1** nem tudta behatárolni a bűncselekmény elkövetésének idejét és túlzó nyilatkozatokat tett, a cselekmény megtörténhetett. A tanú, a felesége és a sértett vallomásából megállapítható az a valóságtartalom, hogy a hátulról történő kisebb erejű nyakon ütés megtörtént. **Sértett** csak azt nem tudta megmondani, hogy melyik rendőr bántalmazta, de a vallomásokból és a vádlottak ruházata alapján a térbeli helyzetük beazonosítható. A fel nem oldott ellentmondások miatt indítványozta a Be. 373.§ III./a pontja alapján az első fokú ítélet tanácsülésen való hatályon kívül helyezését és a megyei bíróság új eljárásra utasítását.

A fellebbviteli főügyészség képviselője a másodfokú nyilvános ülésen az írásban benyújtott indítványt fenntartotta. Részletezte, hogy a bizonyítottság hiányában történt felmentéseknek az első fokú bíróság nem tudta alapos indokát adni. Az első eljárásban tett indítványával egyezően fejtette ki, hogy II.r. vádlott bűnsegédként sem valószínűsíthető meg bűncselekményt, ezért a terhére rótt vád alól fel kellene őt menteni, de mivel az első fokú ítélet abszolút hatályon kívül helyezési okban szenved, erre a másodfokú eljárásban nem kerülhet sor.

A vádlottak védője az ítéletábrázolás ülésén a korábban elhangzott védőbeszédeit tartotta fenn. Álláspontja szerint a megismételt eljárásban az első fokú bíróság részletes bizonyítást folytatott le, ítéletét logikusan, ellentmondástól mentesen megindokolta, a bizonyítékok teljes körét értékelte. Nem értett egyet a vádhatóságnak azzal az álláspontjával, hogy csak a terhelő adatokat kell a vallomásokból kiemelni, a bizonyítékok egyenként és egészében történt vizsgálatának az első fokú bíróság eleget tett, ezért nincs hatályon kívül helyezési ok, kérte az ítélet helyben hagyását.

A vádlottak felszólalásukban csatlakoztak védőjükhöz.

I.r. vádlott személyi körülményeiről nyilatkozva elmondta, hogy körzeti megbízottként dolgozik, havi jövedelme 130.000.-Ft, második gyermeküket várják.

II.r. vádlott személyi körülményei vonatkozásában az első fokú ítélet hozatala óta bekövetkezett változásokról azt nyilatkozta, hogy külföldi munkaviszonya megszűnt, jelenleg nem dolgozik, jövedelem nélküli, élettársával és annak nagyszülőjével él közös háztartásban. Utalt arra, hogy a rendőrségen belül ismét elhelyezkedhetne, erre már kapott konkrét ajánlatot.

Az ítéletábra a vádlottak terhére bejelentett fellebbezés alapján a Be. 348.§ /1/ bekezdés szerint eljárva, mindkét vádlott vonatkozásában az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált, amelynek eredményeként az ügyész fellebbezését és a fellebbviteli főügyészség indítványát nem tartotta alaposnak.

A felülvizsgálat során az ítéletábra elsődlegesen azt állapította meg, hogy az ítélet felülbírálatát akadályozó, hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést a megismételt eljárásban a Veszprém Megyei Bíróság nem valósított meg. Az új eljárásra adott iránymutatásnak megfelelően, a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, ennek keretében részletes bizonyítást vett fel, ügyfelderítési kötelezettségét teljesítve hozta meg döntését. A sértett és **tanú 1** tanúvallomása, a vádlottak vallomása között az első eljárásban fellelhető ellentmondások tisztázása érdekében az érdektelen, kívülálló tanúk, valamint a sértett édesanyjának meghallgatása útján beszerzett új bizonyítékokat, valamint az ügyben korábban felmerült bizonyítási eszközöket a tárgyalás anyagává tette. Részletesen elemezte és értékelte a vád és a védelem oldalán elhelyezkedő bizonyítékokat, mérlegelésük folyamatáról számot adott. Az egyenként és összességükben értékelt bizonyítékok alapján olyan megalapozott ítéleti tényállást állapított meg, amelyet az ítéletábra változtatás nélkül irányadónak tekintett a felülbírálat során.

A nyilvános ülésen elhangzottaknak megfelelően a vádlottak személyi körülményeiben az első fokú ítélet meghozatala óta bekövetkezett változásokkal I.r. vádlott vonatkozásában a tényállást csupán azzal egészítette ki az ítéletábra, hogy **n-i** körzeti megbízottként havi jövedelme 130.000.-Ft, jelenleg feleségével második gyermekük születését várják.

II.r. vádlott vonatkozásában pedig annyiban, hogy rendőrségi szolgálati viszonyának megszűnése után külföldön ez év februárjáig dolgozott, jelenleg munkanélküli, jövedelemmel nem rendelkezik, az élettársa nagyszülőjénél közös háztartásban élnek.

Az így kiegészített tényállás hiánytalan, ezért a Be. 352. § (2) bekezdése szerint az ítéletábra határozatát erre alapította.

A megyei bíróság mérlegelési tevékenysége körében részletesen indokát adta annak, hogy a bizonyítékok közül miért a vádlottak vallomását fogadta el a tényállás alapjául. Kétséggkívül támadhatók az ítéletnek azok a megállapításai, amely szerint **tanú 1** vallomása hiteltelen, mivel nem tudta konkrétan a vádlottak ruházatát leírni, csak a sötét és világos ruhájukat különböztette meg, életszerűtlenül nem avatkozott közbe a fiát ért bántalmazásba és az események időpontját is tévesen kötötte a vádbeli alkalommal futó tv műsorhoz, valamint magatartását és emlékezetét az ittassága befolyásolta. Önmagában szavahihetőségét nem kérdőjelezi meg, hogy a vádlottak ruházata színét annak árnyalatán kívül nem pontosan tudta behatárolni, illetve a sértett és a vádlottak, valamint **tanú 4** tanú által leírt viselkedéséből a bíróság álláspontja szerint adatok merültek fel az ittasságára. A tanú ittassága egyrészt kétséget kizáróan nem volt bizonyított, másrésztől felindultságának elfogadható indoka lehetett az is, hogy távolból nézve ütésnek vélte az intézkedő rendőrök mozdulatait, amelyből azt a következtetést vonta le, hogy a hátul álló sötét ruhás rendőr a fia nyakára ütött. **tanú 2** és **tanú 1** tanúk vallomásai egybehangzóak abban a részükben, hogy a vádbeli alkalommal milyen ruházatot viseltek a vádlottak, érdemi jelentősége a sötét színárnyalatú ruházat konkrét kék vagy fekete színének nincs. **Tanú 1** ittasságát adatok nem támasztották alá, eltúlzott nyilatkozatait felindultsága is okozhatta. Ezen aggályokon túl azonban a megyei bíróság a vádlottak és a tanúk vallomásának mérlegelésén keresztül az ellentétes nyilatkozatokat ütköztetve végezte el a bizonyítékok értékelését, végső eredményében indokát adta, hogy miért nem bizonyítható vádlottak terhére **tanú 1**, **sértett** és **tanú 5** tanúk vallomásaival kapcsolatos megállapításai alapján a sértett bántalmazása. A tanúk valamennyien, egymás vallomásait alátámasztva azt nyilatkozták, hogy a sértett sérelmére a nyakon ütés megtörtént. Erre nézve ugyanakkor tényként csak az állapítható meg, hogy a cselekmény végrehajtásának egyedüli szemtanúja **tanú 1** volt, aki az intézkedés helyszínétől való mintegy száz méteres távolság miatt teljes körűen az intézkedés minden mozzanatát nem láthatta. Mindezekben túl az is megállapítható, hogy észlelése alapján akár a fiát elért ütésként is értékelhette a vádlottak gesztikulálását, amit valóságnak hitt, vagy a tanú a ténylegesen megtörtént eseményeknek megfelelően mindazt mondta el, amit látott. Önmagában tehát abból a körülményből, hogy hozzátartozói elfogultsága miatt vallomását fokozottan kellett vizsgálni, a vallomását a fentiekben részletezett megállapítások miatt a bizonyítékok köréből nem kellett kizárni. Ugyanez vonatkozik **sértett** és a sértett édesanyjának vallomására is, aki közvetett tanúként nyilatkozott arról, hogy fiát az intézkedő rendőrök egyike megütötte. A sértett és hozzátartozói által elmondottakat valóban nem lehetett elfogulatlan tanúvallomásként kezelni, ezen kívül a sértett tarthatott a vele szemben induló rendőrségi eljárástól is, emiatt érzett bosszúvágyát az ügyészszégi kihallgatás szünetében tett nyilatkozata megerősítette. A megyei bíróság mindezen bizonyítási nehézségek függvényében kellett, hogy aprólékosan elemezze a rendelkezésre álló adatokat és hozzon megalapozott tényállást az ügyben.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban további új tanúkat hallgatott meg, akik csak hallomásból értesültek a történetekről, ez okból az első fokú bíróság a vád tárgyává tett cselekmény vizsgálatánál csak a sértett és hozzátartozói, valamint a vádlottak vallomására támaszkodhatott.

A vádlottakkal szemben büntetőeljárás **tanú 1** által tett feljelentés alapján indult. A tanú az eljárás során mindvégig következetesen vallotta, hogy szemtanúja volt, amikor a hátul álló fekete ruhás rendőr tarkó magasságban megütötte a fiát. Az ő vallomását támasztotta alá a felesége vallomása, aki a férjétől tudta meg, hogy a gyermeküket megütötték és az ennek nyomán fennmaradó piros foltot elmondása szerint látta a tarkóján. Ugyanakkor támadhatatlan tény, hogy a sértett ügyészégi kihallgatásakor apjával történt szembesítése után is fenntartotta azt a vallomását, hogy az ütéstől sérülése nem keletkezett, orvoshoz nem fordult, büntető feljelentést nem kívánt tenni és a világos inges rendőrt jelölte meg bántalmazójául, illetve bizonytalan volt az előadása abban, hogy melyik rendőrtől kapta hátulról az ütést. **Tanú 1** tanút vallomásában fellelhető pontatlanságok, érzelmi túlfűtöttsége ellenére sem kellett ugyan szavahihetetlennek tekinteni, hisz láthatott ütéses, mozdulatot az egyik vádlott részéről és tévedésben is lehetett, de önmagában ezen bizonyíték alapján a büntetőjogi felelősség kérdésében állást foglalni nem lehetett. A sértett bizonytalan előadása miatt ráadásul végleg kétségessé vált mindaz, amit a rendőrök terhére a tanúk elmondtak, egymás vallomásait erősítő, bűnösségre utaló bizonyítékként az általuk előadottakat elfogadni nem lehetett. A három tanú terhelő vallomásával állt szemben a vádlottaknak a bűncselekmény elkövetését tagadó védekezése, akiknek az intézkedés okára és lefolyására tett előadását **tanú 2** rendőrtársuk vallomása részben alátámasztotta a rendőri jelentések adataival együtt. Objektív bizonyítékok hiányában ezért okszerű volt a megyei bíróság mérlegelő tevékenysége, melynek során a terhelő tanúvallomásokat a lényeges tények vonatkozásában nem tartotta elégséges bizonyítéknak és a tényállást a vádlottak vallomását alapul véve állapította meg.

A bizonyítékok elégtelensége folytán azonban továbbra is megválaszolatlanul maradtak az ítékezés szempontjából a vádlottak bűnösségének megállapíthatóságánál a vádhatóság által felvetett, bizonytalanságot okozó kérdések. A tényállásban rögzített vádlotti magatartásból csak az intézkedésükre okot adó előzmények és a sértettel szemben lefolytatott helyszíni kikérdezés során lezajlott beszélgetés volt bizonyítható, a vádlottak ennek során tanúsított és a sértett bántalmazását eredményező magatartását az új eljárásban lefolytatott bizonyítás eredményeként sem lehetett ítéleti bizonyossággal felderíteni, a bűncselekmény elkövetése, vagy annak hiánya változatlanul kétséges maradt.

A bírói mérlegelés kompetenciájába tartozik, hogy a bíróság az ellentétes tartalmú bizonyítékok közül mely bizonyítékot fogadja el valónak. A szabad bizonyításnak megfelelően a vádat alátámasztó és a tárgyalás anyagává tett valamennyi bizonyítási

eszköz meggyőző erejét, az abból származtatható bizonyítékot vizsgálni kell. A kétséget kizáróan nem bizonyított tény a Be. 4.§ /2/ bekezdése szerint a vádlott terhére értékelni nem lehet, a kétséget a vádlott javára kell a bíróságnak figyelembe venni.

A vádlottak tagadásával szemben bűnösségük megállapításához a jelen ügyben vizsgált terhelő bizonyítékok meggyőzően nem nyújtottak alapot. Az első fokú bíróság ezért a kétséget a vádlottak javára értékelve helyesen állapította meg, hogy bizonyítékok hiányában bűnösségükre ítéleti bizonyossággal következtetés nem vonható le. Az ítélet tábla szerint sem vitatható a bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja, az ügy a terhelő bizonyítékok mellett eljuthatott a vádemelésig. A megismételt eljárásban sem lehetett azonban ennél tovább a vádlottak bűnösségét bizonyítani. Mivel a terhükre rótt bűncselekmények elkövetése csak a bizonyítékok eltérő értékelésével lenne lehetséges, és az újabb megismételt eljárás során az elhúzódt büntető eljárásban az ügy érdemét érintő további bizonyítékokat feltárni nem lehet, az ismételt bizonyítási eljárás elrendelését célzó ügyészi fellebbezésnek és a fellebbviteli főügyészség hatályon kívül helyezésre tett indítványának az ítélet tábla nem adott helyt. A vádhatóság által felvetett megalapozatlanság lényegében annak felülvizsgálata, hogy az első fokú bíróság milyen logika útján jutott el a vádlottak felmentéséhez, és a mérlegeléssel megállapított tényállást vitatta. Az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésének törvényes indoka nincs, mivel az indokolási kötelezettség súlyos megszegése és megalapozatlanság nem állapítható meg.

Az ártatlanság vélelmének alapelve folytán a terhelt büntetőjogi felelősségét csak akkor állapíthatja meg jogerős bírói ítélet, ha az kétséget kizáró módon bizonyított. A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás alapcselekményét I.r. vádlott és hozzá kapcsolódóan II.r. vádlott terhére bizonyítani nem lehetett, felmentésükre törvényesen került sor.

Az első fokú bíróság és a fellebbviteli főügyészség helyes jogi indokaival egyetértett az ítélet tábla abban a vonatkozásban, hogy II.r. vádlott bűnsegédi magatartást nem valósított meg a vádirati tényállás alapján sem, jelenléte semmilyen formában nem erősítette társa vádiratban írt tettesi magatartását.

A megyei bíróság ítélete mindkét vádlott vonatkozásában törvényes, ezért az ítélet tábla a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

A bűnügyi költség vonatkozásában észlelte az ítélet tábla, hogy elírás folytán tévesen került megállapításra az állam terhén maradó teljes felmerült bűnügyi költség összege, ami számszakilag helyesen 56.134.-Ft. A jelen másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával és útiköltségével kapcsolatban felmerült 12.000.-Ft bűnügyi költség hozzászámításával az ítélet tábla a Be. 339.§ /1/ bekezdése és a Be. 381.§ /1/ bekezdése

alapján rendelkezett arról, hogy az állam viseli a büntetőeljárásban összesen felmerült 87.724.-Ft bűnügyi költséget.

Győr, 2009. március 24. napján

Dr.Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr.Miklós Mária sk.
a tanács tagja, előadó

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács tagja

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Veszprém Megyei Bíróság 2008. szeptember 18. napján kihirdetett, 1.B.662/2007/15. számú ítélete a mai napon I.r. és II.r. vádlottakkal szemben jogerőre emelkedett.

Győr, 2009. március 24. napján

. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelélül: kiadó: